

Och jungfrun skulle till ottesången gå (Den bergtagna)

Folksong - ballad from Kolmården

1 Och jung-frun hon skol-le sig till ot-te-sån-gen gå. Ti-den görs mig lång. Så
 2 Hon klap-pa-de på ber-ga-dörren men fing-rar-na små." Ti-den görs mig lång. "Statt
 3 Och upp steg ber-ga-kun-gen, drog lå-se-na i-frå'. Ti-den görs mig lång. "Så
 4 Så var hon ut-i ber-get i åt-ta run-da år. Ti-den görs mig lång. Fick
 5 Och jung-frun hon gån-gar sig till ber-ga-kun-gen stå: Ti-den görs mig lång. "Ack
 6 "Och nog kan du väl hem till din mo-der att få gå." Ti-den görs mig lång. "Blott
 7 Och när som hon då kom till sin kä-ra mo-ders gård, Ti-den görs mig lång. u-

gick hon den vä-gen åt hö-ga-ber-get låg. Men jag vet att sor-gen är tung. 8 "Och
 upp, du hö-ga ber-ga-kung, drag lå-se-na ifrå'." Men jag vet att sor-gen är tung. 9 "Och
 bar han den bru-den i sil-kes-sån-gen blå. Men jag vet att sor-gen är tung. 10 "I
 sö-ner-na sju och en dot-ter så-å båld. Men jag vet att sor-gen är tung. 11 Och
 gi-ve, att jag fin-ge till min mo-der hem gå!" Men jag vet att sor-gen är tung. 12 "Och
 att du ej vill näm-na sju bar-nen de små." Men jag vet att sor-gen är tung. 13 Så
 -te fö-ör hen-ne huld mo-o-de-ren står. Men jag vet att sor-gen är tung. 14 "Och

var har du va-rit så lån-gan en tid?" Ti-den görs mig lång. "Nu ha-ver du
 in-te har jag va-rit i ro-sen-de lid." Ti-den görs mig lång. "I ber-get har
 ber-get har jag va-rit i åtta lån-ga år." Ti-den görs mig lång. "Där har jag fött
 ber-ga-kun-gen in ge-nom dör-ren steg: Ti-den görs mig lång. "Vi står du här och
 in-te har jag ta-lat något ont om dig." Ti-den görs mig lång. "Men väl om allt
 slog han hen-ne på ble-kan lil-je-kind, Ti-den görs mig lång. så blo-det det
 pac-ka dig på dör-ren och låt det gå fort!" Ti-den görs mig lång. "Och aldrig skall du

väl va-rit i ro-sen-de lid?" Men jag vet att sor-gen är tung. 15 "Far-väl min kä-
 jag va-rit så lån-gan den tid." Men jag vet att sor-gen är tung. 16 "Far-väl du hö-
 sju sö-ner och en dot-ter båld." Men jag vet att sor-gen är tung. 17 Så re-do de
 ta-lar så myc-ket ont om mig?" Men jag vet att sor-gen är tung. 18 Så gin-go de
 det go-da, du gjort e-mot mig." Men jag vet att sor-gen är tung. 19 Ung dot-tern fram-
 stank på-å snö-re-kjor-teln fin. Men jag vet att sor-gen är tung. 20 "Och häm-ten mig
 kom-ma in-för din mo-ders port." Men jag vet att sor-gen är tung. 21 Och för-sta drc-

-ra fa-der, farväl min hul-da mor!" Ti-den görs mig lång. "Far-väl kä-ra sys-ter, far-
 -ga him-mel! Farväl du grö-na jord!" Ti-den görs mig lång. "Nu reser jag till ber-get, där
 ö-ver den mörka, lån-ga skog. Ti-den görs mig lång. Hon bitter-li-gen grät, men
 till ber-get sex gån-ger om-kring. Ti-den görs mig lång. Så öpp-na-des dör-ren,
 -sat-ta den rö-da gull-stol: Ti-den görs mig lång. "O vi-len i här, min sor-
 in-de-e gla-sen med mjöd!" Ti-den görs mig lång. "Där-ur vill jag dric-ka mig
 -ken hon av mjöd-gla-sen drack. Ti-den görs mig lång. Och ö-go-nen lyk-tes och

-väl min kä-ra bror!" Men jag vet att sor-gen är tung.
 ber-ga-kun-gen bor." Men jag vet att sor-gen är tung.
 ber-ga-kun-gen log. Men jag vet att sor-gen är tung.
 och de ste-go in. Men jag vet att sor-gen är tung.
 -ge-e-bund-na mor." Men jag vet att sor-gen är tung.
 sjä-äl-van till död." Men jag vet att sor-gen är tung.
 hjä-är-tat det brast. Men jag vet att sor-gen är tung.